

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. A.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem AK Hradec Králové, Buzulucká 431, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2011, čj. OAM-257/ZA-ZA06-ZA14-2011 **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2011, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). V žalobě žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, nebyly náležitě zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti. V doplnění žaloby, provedeném právním zástupcem žalobce se pak uvádí, že žalovaný při zjišťování nebezpečí pronásledování žalobce pro zastávání určitých politických názorů nevyužil informací nezávislé instituce,

působících přímo v žadatelově vlasti, jak se uvádí, MZV ČR ani zastupitelský úřad ČR v Gruzii jimi nejsou. MZV ČR i zastupitelský úřad ČR v Gruzii jsou součástí jednotného systému státní moci, takové pak nutně jednají ve vzájemné shodě a srozumění. Nelze tak hovořit o jejich nezávislosti nebo nestrannosti. Zprávy z tohoto pohledu nedávají dostatečný podklad pro posouzení věci, jejich obsah neodpovídá gruzínské realitě a námitka žalobce tak zůstala nevyvrácena. Žalovaný však obsah zpráv navíc nesprávně vyložil, konstatuje, že z informace, že nedochází k systematickému pronásledování členů opozičních stran nelze dovodit, že pronásledování nehrozí žalobci v jeho konkrétní situaci. Nebezpečí pro žalobce je zvyšováno skutečností, že byl v kontaktu s obviněným z vlastizrady. Žalobce trvá na svém tvrzení, že za své politické názory, které nejsou v souladu s politikou prezidenta Saakašviliho, může být uvězněn a jeho výpověď je pravdivá. Po právní stránce žalovaný věc správně neposoudil, žalobce uplatňoval v dopisech příteli, které jsou vzhledem k jeho obvinění z vlastizrady k dispozici bezpečnostním složkám Gruzie, svobodu projevu, neboť v nich vyjadřoval své politické názory odlišně od politiky prezidenta Saakašviliho. Uvěznění mu tedy za toto hrozí, i za jeho členství v politické straně Svaz občanů Gruzie. Tohoto uvěznění se žalobce důvodně obává a splňuje tak podmínky pro udělení azylu. Rovněž pak splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť uvěznění je vážnou újmou, která mu skutečně hrozí. Žalobce proto trvá na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z vyjádření žalovaného ze dne 22. 3. 2012 plyne, že žalovaný považuje námitky žalobce za neoprávněné, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu, konečně i samotné rozhodnutí ve věci. Správní orgán je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, rovněž si opatřil podklady, které považuje za dostatečné. Žalovaný neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní, v případě žalobce se jedná již o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany na zdejším území, žalobce stále své výpovědi z předchozích řízení mění a snaží se uvádět výhodnější důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V zemi původu své politické názory veřejně neprezentoval, tvrzení, že jeho dopisy příteli se dostaly k bezpečnostním složkám Gruzie není ničím podložené, navíc členem Svazu občanů Gruzie byl pouze do roku 2003, což je již značný časový odstup. Použité informace o zemi původu považuje žalovaný za nezávislé, objektivní a transparentní a k žalobním námitkám dodává, že MZV ČR ani zastupitelský úřad ČR v Gruzii nemají žádný důvod podávat správnímu orgánu neobjektivní informace. Obavy žalobce v případě návratu do Gruzie s ohledem na všechny aspekty případu a předchozí žádosti z let 2006 a 2010, kdy po jejich posouzení nebylo žalobci vyhověno, považuje žalovaný za neopodstatněné. Obavy z represí vůči jeho osobě nepovažuje žalovaný za opodstatněné, neboť žalobce opustil Gruzii legálním způsobem, letecky, s vlastním cestovním pasem a turistickým vízem, pokud by měly státní orgány o jeho osobu zájem, zřejmě by ho zadržely. Žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých

právech, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje a správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu vyplývá podání současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem dne 12. 9. 2011, kdy uvedl, že je státním občanem Gruzie, téže národnosti, svobodný. V Gruzii žije otec, sestry a syn, on sám žil v Gruzii do prosince 2006. Je pravoslavného vyznání, od r. 1999 do 2003 byl členem strany Svaz občanů Gruzie. Má základní vzdělání, 6 let podnikal, z vlasti odjel, protože špatně vycházel s gruzínskou vládou. Když byl členem strany, vláda je omezovala, například v podnikání, byl zván na výslechy, policie ho chtěla zadržet a požadovala, aby donášel na ostatní členy strany. Pochází z válečné zóny, kterou v r. 2008 obsadili Rusové. Do Gruzie se nemůže vrátit, protože Saakašvili zadržel a uvěznil všechny osoby, které se do Gruzie vrátily jako špióni. Má strach z uvěznění a zadržení, má obavy o svůj život. V červenci 2011 bylo zadrženo hodně osob a mezi nimi i G. A., který byl žalobcovým kamarádem, s nímž si žalobce dopisoval. Byl obviněn za donášení tajných politických informací o Gruzii do Ruska jako zrádce, od doby jeho zadržení bylo provedeno u žalobce doma několik kontrol s tím, zda se vrátí. Od známých ví, že pokud by se vrátil, čekal by ho stejný osud. Do ČR přiletěl na vízum, přes Turecko, chce zde zůstat do voleb, neboť je přesvědčený, že Saakašvili opětovně zvolen nebude. Pokud by nebyl ohrožen jeho život, vrátil by se. Obává se vazby a dvaceti let vězení. V průběhu pohovoru dne 16. 9. 2011 žalobce uvedl, že vlast opustil v prosinci 2006, ihned po přiletu žádal o azyl, poté o trvalý pobyt. Vízum měl platné do 7. 9. 2011, obdržel výjezdní a opět požádal o mezinárodní ochranu. Žádá, neboť má problémy s vládou v Gruzii. Byl členem opoziční strany, která měla problémy, musel odjet, většina členů se dostala do vězení. Saakašvili prosazuje takovou politiku, že kdo má jiný názor, je uvězněn, raději uteče ze země. Do vězení se takoví lidé dostávají za zradu vlasti. Jeho blízký kamarád byl v květnu za velkého zatýkání uvězněn, žalobce s ním byl v kontaktu přes internet, v těchto dopisech si vyjadřovali své názory na současnou politiku, myslí si, že byl zadržen proto, že na tyto dopisy přišli. V souvislosti s tím byli navštíveni žalobcovy příbuzní a policie se po něm ptala. Kamarád na policii jistě musel udat lidi, kteří mají stejný názor jako on, myslí si, že se musel zmínit i o něm a příbuzní ho varují, aby se nevracel, že je na černé listině. Myslí, že kamarád byl zadržen v červenci 2011, za zradu vlasti, že spolupracoval s ruskými službami. Stranu po nástupu k moci Saakašvili zrušil, členy prohlásil za zrádce vlasti, ale jednotliví členové začali poté zakládat jiné opoziční strany, nadále spolupracovali a vystupovali proti němu. Žalobce začal podnikat, ale kontakty s přáteli měl, chtěli založit nějakou stranu, s politikou Saakašviliho nesouhlasili. Příbuzné navštívili lidé z bezpečnostní služby, řekli otci, že žalobce hledají, ptali se, kde je a kdy se vrátí, otec řekl, že neví, kde žalobce je. Myslí si, že kamaráda donutili, aby na něho něco řekl. Myslí si také, že ho někdo udal. V Gruzii je hodně případů, kdy někoho zadrží buď na základě mailové korespondence či odposlouchávání telefonických hovorů. Oni dva si psali, i o tom, že pokud je někdo v opozici, nemůže ani začít žádný byznys. Myslí si, že přestěhování v rámci Gruzie by mu nepomohlo, byl by po přiletu zadržen. Nezávislý soud tam neexistuje, tady se seznámil s přítelkyní, má s ní syna, ale nemají finance

na společné soužití, syn žije u jejích rodičů v C.. Přítelkyně je gruzínská občanka, má zde pracovní vízum a bydlí v Praze. Žalobce byl týž den seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, seznámil se s nimi a uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že opoziční strany nejsou pronásledovány, příkladem je bývalý ministr vnitra O., který musel utéct do Francie. Informace o možnosti bezpečného návratu po několikaletém pobytu v zahraničí a možnost finanční pomoci je jen proklamací na papíře.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobce ve své žalobě namítal, že MZV ČR a zastupitelský úřad ČR v Gruzii nemůže považovat za nezávislou instituci, jedná se o státní úřady, které jsou součástí jednotného systému státní moci a nutně tak jednají ve vzájemné shodě a porozumění, žalobce trvá na svém tvrzení, že za své politické názory může být uvězněn, má problémy s vládou Saakašviliho, který pro opoziční názory vězní lidi.

Soud po přezkoumání věci předně konstatuje, že žalobce podal v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán na str. 3 svého rozhodnutí popsal, co žalobce uváděl jako dřívější důvody. Pokud tedy soud bere v úvahu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, učiněného pod sp. zn. 3 Azs 6/2011, v aplikaci jeho závěrů na případ žalobce je potřebné uvést, že správní orgán poté, co měl zjistit, zda se u žalobce jedná v případě opakované žádosti o nové skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, měl možnost se vyjádřit k tomu, co za takovou novou skutečnost považuje a co již považuje naopak za skutečnosti, které by ospravedlňovaly jeho případný postup dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud je přesvědčen, právě s odkazem na str. 3 napadeného rozhodnutí, že členství žadatele ve straně Sdružení občanů Gruzie již pro účel vyslovení případného pronásledování žalobce v zemi původu z důvodů ust. § 12 zákona o azylu bylo řešeno dostatečným způsobem, s ohledem na jeho výpověď v průběhu druhého řízení pak ani tento důvod nelze jako relevantní pro současnou žádost uvažovat. Soud pouze přisvědčí žalovanému, že z tohoto pohledu je případná snaha žalobce ucházet se o udělení mezinárodní ochrany formou azylu v souvislosti s ust. § 12 a) i písm. b) téhož ryze účelová a odůvodnění správního orgánu v tomto smyslu považuje na str. 3 a 4 rozhodnutí za seriózně obsáhlé a prakticky se s ním ztotožňuje. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje,

pro úvahu o případné možné aplikaci ust. § 14 zákona o azylu měl žalovaný správní orgán zcela dostatečné množství informací. Z výpovědi žadatele však vyplývá, že novou skutečností je jím uvažované nebezpečí, že by v případě návratu mohl být uvězněn, což odvíjel od toho, že si psal po internetu s kamarádem, který byl v r. 2011 uvězněn, jistě tak se o něm a jeho názorech, které se neslučují s názory vládnoucí garnitury, ví a režim Saakašviliho takové lidi vězní. V dané chvíli je tak potřebné zkoumat, zda-li je v případě návratu žalobce ohrožen azylově relevantním nebezpečím vážné újmy. V tomto směru namítá žalobce, že podklady, na základě nichž správní orgán argumentoval, nebyly objektivní, neboť pocházely ze zdrojů státních orgánů ČR a trval na tom, že mu hrozí nebezpečí uvěznění na 20 let. Jak vyplývá z rozhodnutí NSS ze dne 4. 2. 2009 – sp. zn. 1 Azs 105/2008, pro objektivní hodnocení situace v zemi původu by měly podklady splňovat podmínku relevantnosti, vyváženosti a důvěryhodnosti, aktuálnosti, ověřené z různých zdrojů, transparentnosti a dohledatelnosti. Dle přesvědčení soudu právě proto, že se jedná o toliko výše uvedený nový argument žalobce, soud uvedené podklady za takové považuje. K námitce žalobce, že zpráva MZV ČR a zastupitelského úřadu ČR v Gruzii takovými není, neboť tyto úřady nejsou nezávislé a nestranné, chybí soudu jakýkoliv jiný argument, který by napovídal, z jakého důvodu by měl soud na tyto materiály takto hledět. Žalobce nepředložil žádnou zprávu či podklad, který by popisoval situaci v Gruzii tak, jak uvádí on, že existuje na základě zpráv od jeho známých, neučinil jediný odkaz na jakýkoliv objektivní zdroj, který zřejmě měl v této souvislosti na mysli. Z podkladových informací plyne, že opozice v Gruzii existuje, systematické pronásledování jejích členů není známo a z výzvy prezidenta k návratu emigrantů jistě nelze vyvodit, že by jim hrozila azylově relevantní újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Naopak, žalobcem uváděný argument, že bezpečnostním složkám Gruzie jsou jistě známy jeho názory, neboť kamarád, kterému je sděloval e-maily, zřejmě o jeho názorech po svém zadržení promluvil, nelze považovat za nic více, než za ničím nepodloženou spekulaci. Soud je pak přesvědčen, že takto se k žalobní námitce žalobce vyjádřil dostatečně a v dalším pak považuje odůvodnění neudělení doplňkové ochrany tak, jak je provedeno správním orgánem na str. 5 a 6 přezkoumávaného rozhodnutí, za dostatečné. Za výše zjištěného a popsaného stavu věci pak dospěl soud k závěru, že žaloba žalobce není důvodná a dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. přistoupil k jejímu zamítnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

-7-

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 4. prosince 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně